

ประสิทธิผลการจัดการชุมชนเข้มแข็งโดยการมีส่วนร่วมของชุมชนเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจฐานราก องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยยาง

วันที่รับบทความ: 22 มิถุนายน 2565
วันแก้ไขบทความ: 9 พฤศจิกายน 2565
วันที่ตอบรับบทความ: 12 พฤศจิกายน 2565

วรากร แดงฉำ¹ เกษมชาติ นเรศเสนีย์²

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาประสิทธิผลการจัดการชุมชนเข้มแข็งโดยการมีส่วนร่วมของชุมชนเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากโดยองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยยาง (2) เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลการจัดการชุมชนเข้มแข็งโดยการมีส่วนร่วมของชุมชนเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากโดยองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยยางเมื่อจำแนกด้วยลักษณะประชากร (3) เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการจัดการชุมชนเข้มแข็งโดยการมีส่วนร่วมของชุมชนกับประสิทธิผลการจัดการชุมชนเข้มแข็งโดยการมีส่วนร่วมของชุมชนโดยองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยยาง การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยประชาชนตำบลห้วยยางอำเภอทับสะแก จำนวนขนาดได้ 376 คน จากแนวคิดของยามาเน่ การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือเก็บรวบรวมด้วยตนเอง และใช้สถิติบรรยายและอนุมาน ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัย พบว่า (1) ประสิทธิผลการจัดการชุมชนเข้มแข็งโดยการมีส่วนร่วมของชุมชนเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจฐานราก องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยยางอยู่ในระดับมาก (2) ประสิทธิผลการจัดการชุมชนเข้มแข็งโดยการมีส่วนร่วมของชุมชนเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจฐานราก องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยยางมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญด้านรายได้และการศึกษา (3) ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการจัดการชุมชนเข้มแข็งโดยการมีส่วนร่วมของชุมชนเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจฐานราก องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยยางมีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญกับประสิทธิผลการจัดการชุมชนเข้มแข็งโดยการมีส่วนร่วมของชุมชน

คำสำคัญ: ประสิทธิภาพ; การจัดการชุมชนเข้มแข็ง; การมีส่วนร่วมของชุมชน; เศรษฐกิจฐานราก;

องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยยาง

ประเภทบทความ: บทความวิจัย

¹ นักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
วิทยาเขตวังไกลกังวล

ตำบลหนองแก อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 77110 ประเทศไทย, อีเมล: warakorn30032535@gmail.com

² พลเอก ดร., ประจําหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
วิทยาเขตวังไกลกังวล

ตำบลหนองแก อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 77110 ประเทศไทย, อีเมล: kasemchartn@hotmail.com

Effectiveness of Community Strengthening Management by People Participation Enable to Develop Fundamental Economics Huayang Subdistrict Administration Organization

Received: June 22, 2022
Revised: November 9, 2022
Accepted: November 12, 2022

Warakorn Dangcham¹ Kasemchart Naressenie²

Abstract

This research aimed to (1) explore the effectiveness of community strengthening management by people participation enabling to develop fundamental economics of Huayang Subdistrict Administration Organization. (2) compare attitude of respondents toward effectiveness of community strengthening management by people participation verified by demographic factors. (3) explain correlation between affecting factors with effectiveness of community strengthening management by people participation. This research was quantitative survey type according to Yamane concepts. Questionnaire was data collection tool. 376 samples were residents of Huayang Subdistrict Administration Organization service area. Analytical statistics were percentages, mean, standard deviation and t test ANOVA F Pearson R.

Outcomes were as follows (1) effectiveness of community strengthening management by people participation enabling to develop fundamental economics of Huayang Subdistrict Administration Organization was at high level. (2) attitude among respondents toward effectiveness of community strengthening management by people participation verified by demographic factors were significantly different. (3) There was significant correlation between affecting factors with effectiveness of community strengthening management by people participation.

Keywords: Effectiveness; Community Strength Management; Community Participation;

Grassroots Economy; Huai Yang Subdistrict Administrative Organization

Type of Article: Research Article

¹Student, Master of Public Administration Program, College of Innovation Management, Rajamangala University of Technology

Rattanakosin, Wang Klai Kangwon Campus

Nong Kae, Hua Hin, Prachuap Khiri Khan 77110 Thailand, E-mail: warakorn30032535@gmail.com

²Gen. Dr., Master of Public Administration Program, College of Innovation Management, Rajamangala University of Technology

Rattanakosin, Wang Klai Kangwon Campus

Nong Kae, Hua Hin, Prachuap Khiri Khan 77110 Thailand, E-mail: kasemchartn@hotmail.com

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภายใต้สภาวะการแข่งขันในยุคโลกไร้พรมแดนในกระแสโลกาภิวัตน์ ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นทั่วโลก ทั้งในด้านบวกและด้านลบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสารเป็นพลังขับเคลื่อนสังคม ทำให้เกิดการไหลของข้อมูลข่าวสารจากพื้นที่หนึ่งไปยังพื้นที่หนึ่งได้ด้วยความรวดเร็ว ก่อให้เกิดผลกระทบต่อการดำรงอยู่ของมนุษย์ในมิติต่าง ๆ ทั่วโลก ได้แก่ การเกิดการณ์มีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางทั่วโลกและรวดเร็วจากคุณลักษณะของสื่อใหม่ที่สามารถสร้างเครือข่ายทางสังคมที่กว้างขวางรวดเร็ว (พรหมพิลาศ กุลติลภ, 2560, หน้า 59) การครอบงำทางวัฒนธรรมและการครอบงำทางความคิด เกิดการติดต่อสื่อสารไร้พรมแดนและไม่ขีดจำกัด ระบบเศรษฐกิจแบบใหม่อันก่อให้เกิดการกระจายอำนาจ และผลกำไร การเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของประชากร การย้ายฐานการผลิตและแรงงาน และการเกิดอุปทานส่วนเกิน (สินค้าล้นตลาด) ในผลผลิตต่าง ๆ ทั่วโลก ส่งผลให้ประเทศต่าง ๆ ต้องมีการปรับตัวเพื่อสร้างความมั่นคงให้กับตนเอง และประชาชนของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกทั้งทางด้านเศรษฐกิจการเมือง สังคม เทคโนโลยี และเพื่อสร้างความมั่นคงให้กับประเทศของตนโดยผ่านการสร้างความร่วมมือกันระหว่างประเทศทั้งในระดับทวิภาคีและพหุภาคี และการรวมกลุ่มระหว่างประเทศเพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ร่วมกัน (อารีย์ นัยพินิจ, 2557, หน้า 1-12)

“ชุมชนเข้มแข็ง” คือ การที่สมาชิกหรือประชาชนในชุมชนรวมตัวกัน มีการเรียนรู้ร่วมกันในการบริหารจัดการด้วยตนเอง และแก้ไขปัญหาของชุมชน ก่อให้เกิดการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม ส่งผลให้ชุมชนเข้มแข็ง สามารถพึ่งตนเองได้ ตลอดจนการเกิดเครือข่ายการเรียนรู้มีเครือข่ายความร่วมมือในการพัฒนาในชุมชน ผสมผสานความร่วมมือจากท้องถิ่น ภาครัฐ ภาคเอกชน และอื่น ๆ เพื่อให้เกิดการพัฒนา การดำเนินงานด้านการพัฒนาชุมชนเข้มแข็ง ได้รับการสนับสนุนจากนโยบายแห่งรัฐ ทำให้แนวทางการพัฒนาจากความพร้อมและความต้องการเกี่ยวกับการดำเนินงานด้านการพัฒนาชุมชนเข้มแข็ง สามารถขับเคลื่อนได้ ต่อเนื่อง (ทวีป บุตรโพธิ์, 2560) ดังนั้น ชุมชนเข้มแข็งจึงเป็นแนวคิดที่นำมาเป็นทางเลือกในการพัฒนาประเทศและแก้ไขปัญหาด้านเศรษฐกิจและสังคม และได้บรรจุไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ตั้งแต่ฉบับที่ 8 เป็นต้นมา (ธีระพงษ์ แก้วหาญ, 2543)

การพัฒนาประเทศสู่ความสมดุลและยั่งยืน รัฐบาลได้จัดทำแผนบนพื้นฐานของยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561-2580) ซึ่งเป็นแผนแม่บทหลักของการพัฒนาประเทศ และเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน) รวมทั้งการปรับโครงสร้าง ประเทศไทยไปสู่ประเทศไทย 4.0 ตลอดจนประเด็นการปฏิรูปประเทศ นอกจากนั้นได้ให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนาทุกภาคส่วนทั้งในระดับกลุ่มอาชีพ ระดับภาคและระดับประเทศในทุกขั้นตอนของแผนฯ อย่างกว้างขวางและต่อเนื่องเพื่อร่วมกันกำหนดวิสัยทัศน์และทิศทางการพัฒนาประเทศ รวมทั้งร่วมจัดทำรายละเอียดยุทธศาสตร์ของแผนฯ เพื่อมุ่งสู่ “ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน”

การพัฒนาชุมชนให้มีความเข้มแข็ง ได้กำหนดไว้ในยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคเมือง และพื้นที่เศรษฐกิจ เพื่อให้ชุมชนได้มีส่วนสำคัญในการสร้างความเข้มแข็งที่เกิดจากการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เกิดความเข้มแข็งในการพัฒนาภายใต้สถานการณ์ของโลกที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างต่อเนื่อง จากการพัฒนาประเทศที่เน้นความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ พบว่า สถานการณ์สำคัญที่แสดงให้เห็นถึงเศรษฐกิจของประเทศไทย ประสบวิกฤตทางเศรษฐกิจ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการว่างงาน ปัญหาการมุ่งเอาตัวเอาเปรียบ ตลอดจนปัญหาความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทำให้แนวคิดการพัฒนาโดยสร้างความเข้มแข็งให้กับสังคมจากฐานล่างคือครอบครัวและชุมชน ด้วยกระบวนการร่วมกันคิด ร่วมกันทำ และร่วมกันแก้ไขปัญหา อำเภอบึงสามพัน จังหวัด

ประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งมีโครงการแก้ไขปัญหาค่าใช้จ่ายความยากจนเชิงบูรณาการ โดยการนำหลักเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ในการแก้ไขปัญห โดยมีการมุ่งหวังในสัมฤทธิ์ผล คือ การลดค่าใช้จ่ายในครัวเรือนที่เกิดจากการบริโภคในครัวเรือน ทำให้ครัวเรือนสามารถประหยัดค่าใช้จ่ายในครัวเรือนได้ลดลง การลดละเลิกอบายมุขจนหมดสิ้น การขายผลผลิตมีกำไรมากขึ้น และสามารถชำระหนี้ ธกส./หนี้ธนาคารได้จนหมด/ ไม่สร้างหนี้/ไม่ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย และเกิดจิตสำนึกและการปรับทัศนคติสู่การพึ่งตนเองในระดับครอบครัว โดยลดความต้องการ (กิเลส) และทำประโยชน์ต่อส่วนรวมมากขึ้น มีความคิดที่จะแจกจ่ายแบ่งปันไปให้ผู้อื่นโดยร่วมกันทำการเกษตรกรรม และอุตสาหกรรมในครัวเรือน การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนของตนยังอยู่ในระดับหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีรายได้ที่ยังไม่เหมาะสมและเพียงพอต่อความต้องการใช้ของประชาชน ประชาชนยังคงมีรายได้หลักจากแหล่งเดียว และมีความไม่มั่นคงของรายได้ค่อนข้างสูง มีปัญหาเรื่องการออมทรัพย์โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพบว่าประชาชนมีการวางแผนในการออมทรัพย์อยู่ในระดับที่ต่ำมาก อันเนื่องมาจากรายได้ที่ ครัวเรือนได้รับไม่สัมพันธ์กับรายจ่ายของครัวเรือนที่เกิดขึ้นจริง ปัจจัยสภาพเศรษฐกิจที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน คือ รายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปีโดยมีปัจจัยด้านรายจ่ายเฉลี่ยต่อคนต่อปีที่สูงผลต่อการลงทุนประกอบอาชีพ (ปัญญาวัฒน์ จุฑามาศ, 2562)

การให้ความสำคัญกับการพัฒนาทุนทางสังคม จะทำให้ชุมชนหมู่บ้านสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองเพื่อสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชน โดยองค์การความร่วมมือเพื่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจ (OECD) กล่าวว่า การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ยั่งยืนเป็นผลมาจาก ปัจจัยด้านทุนมนุษย์และทุนทางสังคมถึงร้อยละ 60 ซึ่งทุนทางสังคมถือเป็นทุนสำคัญที่เสริมสร้างวิถีชีวิตที่ดีงามของคนในสังคมและสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการปกครองเพื่อสร้างประสิทธิภาพการบริการและกระบวนการการผลิตในภาคเศรษฐกิจและบรรเทาความรุนแรงของผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากวิกฤตต่าง ๆ เช่น วิกฤตเศรษฐกิจปี 2540 (อินทพร พิชิตตานนท์ และเดชพล ฐิตยารักษ์, 2547) ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงศึกษาประสิทธิผลการจัดการความเข้มแข็งของชุมชนตำบลห้วยยาง เพื่อให้ชุมชนสามารถนำความเข้มแข็งไปพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากใช้ประโยชน์ได้อย่างเหมาะสมแล้วจะนำไปสู่การพัฒนาเป็นชุมชนที่มีความเข้มแข็งตามแนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืน และลดผลกระทบต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นกับชุมชนต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาประสิทธิผลการจัดการชุมชนเข้มแข็งโดยการมีส่วนร่วมของชุมชนเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยยาง
2. เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลการจัดการชุมชนเข้มแข็งโดยการมีส่วนร่วมของชุมชนเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจฐานราก องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยยางเมื่อจำแนกด้วยลักษณะประชากร
3. เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการจัดการชุมชนเข้มแข็งโดยการมีส่วนร่วมของชุมชนเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจฐานราก องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยยางกับประสิทธิผลการจัดการชุมชนเข้มแข็งโดยการมีส่วนร่วมของชุมชน

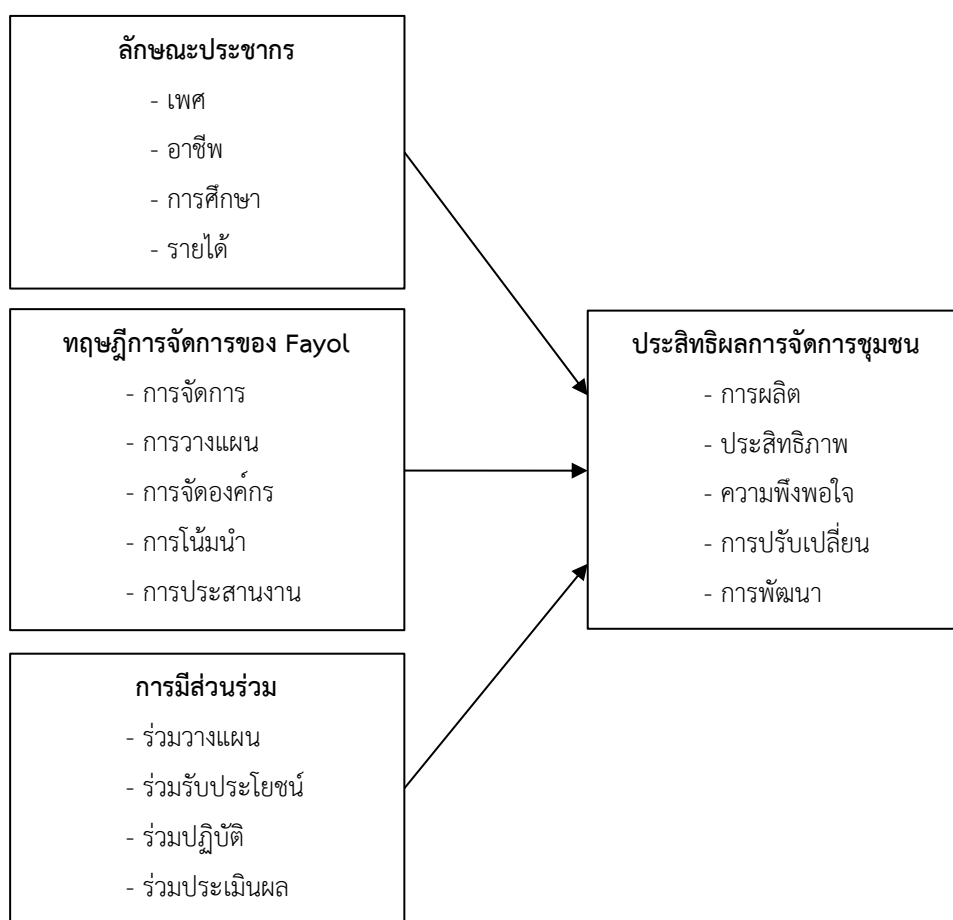
ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา การจัดการชุมชนเข้มแข็งโดยการมีส่วนร่วมของชุมชนเพื่อ พัฒนาเศรษฐกิจฐานรากของตำบลห้วยยาง จะประกอบด้วย ทฤษฎีการจัดการของ Fayol ได้แก่ การวางแผน การจัดบุคลากร การโน้มนำ

การควบคุม ติดตามผล และลักษณะประชากร ของกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย เพศ อาชีพ อายุ การศึกษารายได้ และการมีส่วนร่วมของประชาชน ตามทฤษฎีของ Cohen and Uphoff (1981)

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ประชาชนในพื้นที่ องค์การบริหารตำบลห้วยยาง อำเภอบ้านเสก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย องค์การบริหารตำบลห้วยยาง อำเภอบ้านเสก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 7,898 คน (สำนักงานทะเบียน อำเภอบ้านเสก, 2561)

กรอบแนวความคิดที่ใช้ในการวิจัย

ภาพ 1 กรอบแนวความคิดที่ใช้ในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยประชาชนตำบลห้วยยางอำเภอบ้านเสก คำนวณขนาดได้ 376 คน จากแนวคิดของยามานะ (Yamane, 1967) การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้แบบสอบถามเป็น เครื่องมือเก็บรวบรวมด้วยตนเอง และใช้สถิติบรรยายและอนุมาน ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจวรรณกรรมซึ่งเป็นแนวคิด และทฤษฎีที่เป็นพื้นฐานความคิดที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อตรวจสอบในเบื้องต้นว่าในการวัดประสิทธิผลในเชิงทฤษฎีวัดกันอย่างไร มีมิติการวัดอย่างไร โดยเฉพาะในแต่ละตัวแปรที่ได้พัฒนาขึ้นจากทฤษฎีบทที่ทบทวนวรรณกรรมไว้

2. นำองค์ความรู้ที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรม มากำหนดคำนิยาม ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาทั้งการนิยาม ศัพท์ และนิยามเชิงปฏิบัติการ จากนั้นจึงนำคำนิยามเชิงปฏิบัติการในแต่ละตัวแปรกำหนดตัวชี้วัดโดยให้ความสำคัญกับความตรงเชิงเนื้อหาที่ครอบคลุม ตัวแปรที่ต้องการให้ได้มากที่สุด ในการนี้ ผู้วิจัยได้ทำการสร้างตารางกำหนดดัชนีตัวแปร (Table Specification) ขึ้นเพื่อกำหนดเนื้อหาข้อความ (Item) ตัวชี้วัดและระดับการวัดในแต่ละตัวแปร

3. การทดสอบความตรงเชิงเนื้อหา ผู้วิจัยจึงได้นำแบบสอบถามที่ได้พัฒนาขึ้น ไปขอคำปรึกษาและตรวจสอบความถูกต้องจากอาจารย์ที่ปรึกษา และทำการปรับปรุงจนเกิดความเหมาะสมแล้วจึงนำไปทำการทดสอบความเที่ยงต่อไป

4. การหาความเที่ยง (Reliability Test) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับแล้ว แล้วไปทดสอบกับประชาชนในพื้นที่อำเภอสามร้อยยอด จังหวัดประจวบคีรีขันธ์จำนวน 30 คน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์เพื่อหาความเที่ยง (Cronbach's Alpha) ได้ค่า .895

ผลการวิจัย

ตาราง 1

ลักษณะประชากรที่ของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะประชากรที่ของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	198	49.5
หญิง	202	50.5
อายุ		
น้อยกว่า 20 ปี	22	5.5
21-30 ปี	125	31.3
31-40 ปี	156	39.0
มากกว่า 41 ปี	97	24.0
ระดับการศึกษาสูงสุด		
มัธยมศึกษา	127	31.8
ปริญญาตรี	232	58.0
ปริญญาโท	41	10.2
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		
10,000 - 20,000 บาท	115	29
20,001 - 30,000 บาท	155	39
30001 ขึ้นไป	130	32.5
รวม	400	100.00

จากการศึกษาค้นคว้าตามวิธีการดำเนินการศึกษาดังกล่าวมาในข้างต้น สามารถนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้ารายละเอียดดังต่อไปนี้

เพศ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 202 คน คิดเป็นร้อยละ 50.5 และเพศชายจำนวน 198 คน คิดเป็นร้อยละ 49.5

อายุ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 31-40 ปี จำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 39.0 รองลงมา คือ อายุระหว่าง 21-30 ปี จำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 31.3 ถัดมาคืออายุมากกว่า 41 ปี จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 24.0 และอายุต่ำกว่า 20 ปี จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 5.5 ตามลำดับ

ระดับการศึกษา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 232 คน คิดเป็นร้อยละ 58.0 รองลงมา คือ ระดับมัธยมศึกษา จำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 31.8 ถัดมาที่มีการศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 10.2

รายได้สุทธิต่อเดือน กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ระหว่าง 20,000-30,000 บาท จำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 39 รองลงมามีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ระหว่าง 10,001-20,000 บาท จำนวน 115 คน คิดเป็นร้อยละ 29 ถัดมามีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน มากกว่า 30,001 บาท จำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 32.8

การอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้พบว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อผลการจัดการภาพรวม อยู่ในระดับมาก เนื่องจาก กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 31-40 ปี จำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 39.0 มีระดับการศึกษาส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 232 คน คิดเป็นร้อยละ 58.0 และมีอายุของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 31-40 ปี จำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 39.0 จากกลุ่มตัวอย่าง พบว่าเป็นคนรุ่นใหม่ในวัยทำงานที่มีระดับการศึกษาดีเข้าใจบริบทของการพัฒนาเศรษฐกิจที่ต้องเติบโตมาจากฐานรากที่เข้มแข็งและบริบทของการจัดการมีมุมมองเข้าใจการจัดการเพื่อการเปลี่ยนแปลงสอดคล้องกับ (วิสิทธิ์ ยิ้มแย้ม, 2561) ที่กล่าวว่า ความเข้มแข็งของชุมชนอยู่ระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. เปิดกว้างต่อสาธารณะในการเข้ามามีส่วนร่วมในการนำความรู้และวิธีการใหม่เข้ามาสู่ชุมชน
2. ควรจัดกิจกรรมเพื่อประชาสัมพันธ์ข้อมูลด้านสินค้าและผลผลิตของชุมชน ให้เป็นเป็นที่รู้จักแก่นักท่องเที่ยวเพื่อสร้างความมั่นคงทางรายได้
3. สร้างกติการ่วมกันระหว่างองค์กรภาครัฐ เอกชนและชุมชนท้องถิ่นในการแสวงหารายได้จากนักท่องเที่ยวโดยไม่หวังผลประโยชน์มากนัก แต่เป็นการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวร่วมกันอย่างสร้างสรรค์
4. การดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ในเขตท่องเที่ยวของตำบลห้วยยางและชุมชนท้องถิ่นไม่ควรมุ่งสร้างรายได้มากนัก แต่ควรมีกิจกรรมเสริมสร้างจิตสำนึกให้กับนักท่องเที่ยวและบุคคลโดยทั่วไป ให้ตระหนักถึงความสำคัญของการอยู่ร่วมกัน
5. ทุกองค์กรที่เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนเข้มแข็งเพื่อเศรษฐกิจฐานราก

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. รัฐควรกำหนดนโยบาย สวัสดิการชุมชนให้ชัดเจนและเป็นสากล
2. รัฐควรเน้นการพัฒนาความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสินค้าและการจัดการการตลาดชุมชน
3. รัฐควรรณรงค์ การลด ละ เลิก อบายมุขทุกอย่างเป็นคุณภาพชีวิตของประชาชน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาการมีส่วนร่วมของของคนในชุมชนเพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของชุมชน
2. ควรศึกษาผลกระทบของสภาวะการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ที่มีต่อวิถีชีวิตและวัฒนธรรมความเป็นอยู่ของคนในชุมชนตำบลห้วยยาง อำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

เอกสารอ้างอิง

- พรรณพิลาศ กุลติก. (2560). การขับเคลื่อนสังคมผ่านสื่อใหม่ในยุคโลกาภิวัตน์. *วารสารวิชาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา*, 25(49), 59-77.
- ทวีป บุตรโพธิ์. (2560). แนวทางในการกำหนดนโยบายพัฒนาชุมชนเข้มแข็ง. ค้นจาก <https://shorturl.asia/QZ8HY>
- ธีระพงษ์ แก้วหาญ. (2543). *กระบวนการเสริมสร้างชุมชนเข้มแข็งประชาคม ประชาสังคม* (พิมพ์ครั้งที่ 4). เครือข่ายประชาคมสุขภาพในท้องถิ่น, ศูนย์ฝึกอบรมและพัฒนาการสาธารณสุขมูลฐานภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.
- ปัญญาวัฒน์ จุฑามาศ. (2562). *แนวทางการพัฒนาทุนทางสังคมเพื่อรองรับการดำเนินนโยบายเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษกาญจนบุรี*. วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ.
- วิสิทธิ์ ยิ้มแย้ม. (2561). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้มแข็งของชุมชนหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงต้นแบบ อำเภอเกาะจันทร์ จังหวัดชลบุรี. *วารสารวิชาการศิลปศาสตร์ประยุกต์*, 11(1), 39-50.
- สำนักงานทะเบียน อำเภอทับสะแก. (2561). *ข้อมูลงานทะเบียน*. ค้นจาก <https://www.thabsakaecity.go.th/new.php?>
- อารีย์ นัยพินิจ. (2557). *การศึกษาความต้องการของผู้ประกอบการสำหรับนักศึกษาหลักสูตรธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาผู้ประกอบการ*. มหาวิทยาลัยขอนแก่น, คณะวิทยาการจัดการ.
- อินทร พิชิตตานนท์ และเดชพล ฐิตยารักษ์. (2547). ชุมชนเข้มแข็ง: หนทางสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน. *วารสารเศรษฐกิจและสังคม*, 41(6), 11-16.
- Cohen, J. M, & Uphoff, N. T. (1981). *Rural development participation: Concept and measures for project design implementation and evaluation*. Cornell University, Rural Development Committee Center for International Studies.
- Yamane, T. (1967). *Statistics: An introductory analysis* (2nd ed.). Harper & Row.